

[Gerda Møller.]

civilforsvar den første betingelse, hvis de materielle skader som følge af en eventuel atomkrig enten i vort eget land eller i et andet land i vor umiddelbare nærhed skal begrænses mest muligt, og en nødvendighed for, at tusinder af mennesker reddes. Befolkningens og dermed nationens mulighed for at overleve er således i høj grad afhængig af, hvilke foranstaltninger der i fredstid er truffet af den enkelte og navnlig af det offentlige, for at beskyttelsen kan blive så fuldkommen som overhovedet muligt.

I statsministeriets pjece „Hvis krigen kommer“, som udsendtes til alle landets husstande i 1962, er civilforsvarets opgaver ganske klart præciseret og består bl. a. i varsling, hjælpetjeneste, oprettelse af beskyttelsesrum samt evakuering, alt sammen foranstaltninger, der skulle begrænse virkningen af de opståede skader, hvad enten det er eksplosionsskader eller skader ved radioaktiv stråling, der er opstået uden for eksplosionscentrene — hvis foranstaltningerne vel at mærke er effektive. Er de det? Det har jeg tilladt mig at spørge den højtærede indenrigsminister om på baggrund af, at det har vist sig, at der i et stort antal af de betonbunkers, der i øjeblikket er ved at blive forstærket for at kunne modstå virkningerne af et eventuelt atomangreb, er blandet gips i den del af cementen, der fastholder de nye ståldøre, ventilations-systemet og den stållem i loftet, der lukker for nødudgangen. Det betyder ifølge sagkundskaben, at cementen meget hurtigt nedbrydes, måske allerede inden for ét år, og at jernet rustet, således at de pågældende bunkers ikke mere kan siges at være effektive beskyttelsesforanstaltninger. Hvordan har dette nu kunnet finde sted? Hvor kan ansvaret placeres? Vil det blive placeret?

I licitationsbestemmelserne står anført, i hvilket forhold cementmørtel skal blandes, og ydermere, at der ikke må forefindes kalkmørtel på arbejdspladsen. Det er alt sammen helt i overensstemmelse med cementfabrik-

kernes tekniske oplysning, som erklærer, at det er totalt forbudt at blande gips i beton.

Efter min mening må det være civilforsvarets opgave gennem kontrol at sikre sig, at netop den slags arbejder udføres forsvarligt. Det er derfor nærliggende at spørge, om kontrollen er sat for sent ind, og hvem der har svigtet. Det er et alvorligt problem, hvis der i befolkningen skulle opstå tvivl om værdien af de civile beskyttelsesforanstaltninger, og jeg er derfor tilfreds med, at civilforsvarsstyrelsen meget hurtigt reagerede ved at udsende anmodning til samtlige civilforsvarskommissioner landet over og til entreprenørerne, der havde med arbejdet at gøre, om at påse, at en sådan gipstilsætning ikke finder sted, fordi dette i fugtige rum dels giver øget risiko for korrosion, dels virker svækkende på betonstyrken.

Jeg er også vidende om, at statsprøveanstalten på civilforsvarsstyrelsens foranledning er i færd med at undersøge, hvor meget gips der er blandet i betonen i de bunkers, det drejer sig om i Nordjylland, på Fyn og i København, og at teknikere har udtaget prøver af de respektive bunkers i Randers, hvor gipsblandingen først blev fastslået. Når denne undersøgelse er tilendebragt, går jeg ud fra, at dens resultat vil være afgørende for, hvad der videre skal ske, om arbejdet med sikringen af alle de bunkers, det drejer sig om, skal laves om, eller om civilforsvarsstyrelsen, hvis det viser sig, at problemet ikke er helt så alvorligt som først antaget, vil kræve, at den 1-årige garantiperiode, der er normal ved alt offentligt byggeri, forlænges med det antal år, der er nødvendigt for at sikre sig, at arbejdet er udført tilfredsstillende.

Jeg går ud fra som en selvfølge, at den højtærede indenrigsminister har den samme interesse som de fleste her i folketinget i, at der skabes de tryggest mulige forhold for den civile befolkning under en eventuel krig. Derfor afventer jeg et klart svar på mine spørgsmål,